

บทที่ 3

ความหมายของวิชาชีพนักกฎหมาย

นักกฎหมาย

ความหมายของคำว่า "นักกฎหมาย" คือ ผู้ที่ใช้ความรู้ทางกฎหมายเป็นวิชาประกอบ การงานของตน คำว่านักกฎหมายจึงไม่จำกัดแต่เฉพาะทนายความเท่านั้น แต่หมายความรวมถึง ผู้พิพากษา อัยการ ที่ปรึกษาทนาย นิติกร อาจารย์ในมหาวิทยาลัย ตลอดจนนักกฎหมายในฝ่าย นิติบัญญัติซึ่งเป็นผู้ออกกฎหมาย ในต่างประเทศอาจจะรวมถึงพนักงานสอบสวนซึ่งแยกออกมาจาก ตำรวจ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับกรมตำรวจ

ประเทศอังกฤษ

มีทนายความ 2 ประเภท คือ¹¹

1. Solicitor เป็นนักกฎหมายทั่ว ๆ ไป หน้าที่ของ Solicitor เป็นที่ปรึกษาทนายหมายให้แก่ ประชาชน ร่างสัญญา ร่างพินัยกรรม ดำเนินการเกี่ยวกับนิติกรรมต่าง ๆ รวมทั้งจัดการเรื่อง จดทะเบียนและหย่าร้าง Solicitor เข้าไปปฏิบัติหน้าที่ในห้องพิจารณาคดีได้เฉพาะคดีเล็ก ๆ ในศาล- County Courts เท่านั้น จะเข้าไปว่าความในศาล Crown Courts ไม่ได้ Solicitor มีองค์กรวิชาชีพ เฉพาะของตนเองเรียกว่า The Law Society

2. Barrister เป็นนักกฎหมายที่มีความรู้เฉพาะด้าน หน้าที่ของ Barrister คือ การว่า ความแก้ต่างให้แก่ลูกความในศาล เสนอพยานหลักฐานต่อศาล แลกถามการด้วยวาจา ร่างอุทธรณ์ ในระบบศาลอังกฤษที่ใช้ลูกขุนนั้น แลกถามการด้วยวาจามีความสำคัญ Barrister จึงต้องมีศิลปะ ในการพูดอย่างสูง เพื่อแถลงเปิดคดีหรือปิดคดีชี้แจงให้ลูกขุนซึ่งมีหน้าที่วินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงเห็น คล้อยตามว่าควรฟังข้อเท็จจริงอย่างไร ช่วยทำให้ลูกขุนเข้าใจประเด็นและเข้าใจเนื้อหาของพยาน หลักฐานแต่ละชั้นเพื่อวินิจฉัยได้ถูกต้อง สำหรับประเทศที่ไม่ได้ใช้ระบบลูกขุนแต่ใช้ผู้พิพากษา วินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงอย่างประเทศไทย ซึ่งถือว่าผู้พิพากษาสามารถเข้าใจประเด็นและพยาน หลักฐานดี การแถลงการด้วยวาจาจึงไม่ค่อยมีความสำคัญ

¹¹. Terrill, World Criminal Justice System A Survey, p. 31-35.

ปกติเมื่อประชาชนมีข้อพิพาทและต้องการความช่วยเหลือจากทนายความ จะไปพบ Solicitor เพื่อขอคำปรึกษา Solicitor จะสัมภาษณ์เรื่องความตามข้อเท็จจริง ถ้ามีพยานหลักฐานอย่างไรจะต้องตรวจและสอบถามพยานเหล่านั้นก่อน หลังจากนั้นจึงส่งคดีให้กับ Barrister ไปว่าความในศาล ความสัมพันธ์ระหว่าง Solicitor กับ Barrister มีกฎหมายห้ามไว้ว่าไม่ให้ทนายความ 2 ประเภทนี้ทำสัญญาผูกพันกันเป็นการทั่วไป คือ ห้ามตกลงกันว่า Solicitor ได้คดีมาต้องส่งให้ Barrister คนนี้ จะต้องตกลงกันเป็นรายคดี

ในประเทศอังกฤษมีการแบ่งชั้นของ Barrister คือ แบ่งโดยใช้ประสบการณ์ ผู้ที่มีประสบการณ์การว่าความต่ำกว่า 15 ปี เรียกว่า "Junior Barrister" ผู้ที่มีประสบการณ์การว่าความตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ยื่นคำร้องต่อ Lord Chancellor ให้แต่งตั้งเป็น "Queen's Counsel" แปลว่า นักกฎหมายแห่งพระราชินี สามารถว่าความคดีสำคัญ ๆ ได้ การได้รับแต่งตั้งเป็น Queen's Counsel มีศัพท์เรียกกันว่า "taking silk" หมายความว่า ขณะเป็น Junior Barrister ยังใส่เสื้อคลุมเป็นผ้าธรรมดา ถ้าเป็น Queen's Counsel แล้วมีสิทธิใส่เสื้อคลุมผ้าไหม

Barrister จะต้องเป็นสมาชิกของ Inns of Court ซึ่งมีอยู่ 4 สถาบัน คือ Gray's Inn, Lincoln's Inn, the Inner Temple และ the Middle Inn เมื่อสำเร็จการศึกษากฎหมายและเป็นเนติบัณฑิตแล้ว ผู้ที่ประสงค์จะเป็นทนายความต้องสมัครเป็นทนายฝึกหัดขอฝึกหัดกับ Junior Barrister เป็นเวลา 1 ปี ต้องเรียก Junior Barrister ผู้นั้นเป็น "Master" ครบ 1 ปีแล้วจึงมีสิทธิสมัครเป็น Junior Barrister ณ ศาลใดศาลหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนจำกัด หากยังไม่มีตำแหน่งว่างก็ต้องฝึกหัดต่อไปจนกว่าจะมีตำแหน่งว่าง

ผู้พิพากษาของอังกฤษได้รับแต่งตั้งจาก Barrister และ Solicitor แต่ส่วนใหญ่จะได้รับแต่งตั้งจาก Barrister พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งโดยคำแนะนำของ Lord Chancellor หรือ นายกรัฐมนตรี เนติบัณฑิตยสภาของประเทศอังกฤษไม่มีบทบาทเกี่ยวกับแต่งตั้งผู้พิพากษาเลย เมื่อแต่งตั้งแล้วก็ไม่ต้องผ่านการรับรองจากรัฐสภา Lord Chancellor กับนายกรัฐมนตรีเป็นผู้รับผิดชอบทางการเมืองต่อรัฐสภาเอง ส่วนตัวผู้พิพากษานั้นเมื่อได้รับแต่งตั้งแล้วถือว่าอิสระจากการเมืองโดยเด็ดขาด เว้นแต่ถูกพิจารณาความผิดในด้านทุจริต

ประเทศฝรั่งเศส

ในประเทศฝรั่งเศส¹² วงการตุลาการประกอบด้วย ผู้พิพากษา อัยการ และเจ้าหน้าที่บริหารความยุติธรรม ในระบอบการปกครองของฝรั่งเศส ผู้พิพากษาเป็นส่วนหนึ่งของระบบ

12. Terrill, World Criminal Justice System A Survey, p. 129-134.

ข้าราชการพลเรือน เมื่อเรียนสำเร็จปริญญากฎหมายแล้วจะเป็นผู้พิพากษาหรืออัยการ ต้องสอบเข้าโรงเรียนตุลาการแห่งชาติ (The National Magistracy School) ซึ่งเป็นโรงเรียนพิเศษตั้งขึ้น ค.ศ. 1959 สอนทั้งทางด้านวิชาการและภาคปฏิบัติ หลักสูตรใช้เวลา 3 ปี เมื่อจบหลักสูตรแล้วสามารถเลือกที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้พิพากษา หรืออัยการหากสอบเข้าโรงเรียนตุลาการแห่งชาติไม่ได้ต้องไปประกอบวิชาชีพหรือทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ศาล 10 ปี แล้วสมัครเข้าเป็นผู้พิพากษา ซึ่งจะมีคณะกรรมการประเมินผลการทดลองงานและวิทยานิพนธ์ที่ทำเสนอ

อัยการของฝรั่งเศส ระบบการพิจารณาคดีของฝรั่งเศสมีส่วนของกฎหมายโรมันเป็นจำนวนมาก วิธีพิจารณาจึงไปทางระบบไต่สวน ผู้พิพากษาถือเป็นตุลาการที่นั่งอยู่ที่บนบัลลังก์ อัยการถือเป็นตุลาการที่ยืนอยู่ข้างล่าง ทั้งสองคนนั้นมีหน้าที่สอบสวนไต่สวนเอาความจริงจากคู่ความ การเข้ามาเป็นอัยการในฝรั่งเศสใช้วิถีทางเดียวกับผู้พิพากษา

ทนายความในประเทศฝรั่งเศสแบ่งออกมาเป็น 2 ประเภท คือ *Advocat* ได้แก่ ทนายความที่ไปว่าความในศาล และ *Avoue* ได้แก่ ทนายความที่ให้คำปรึกษาอยู่ในสำนักงาน แต่ในปี 1971 ได้รวมทนายความทั้ง 2 ประเภทนี้เข้าด้วยกันเป็นประเภทเดียว ทนายความจะต้องได้รับใบอนุญาตจากทางราชการ โดยผู้ที่สำเร็จกฎหมายแล้วต้องสอบความรู้ก่อนแล้วจดทะเบียนต่อเนติบัณฑิตยสภา ซึ่งฝรั่งเศสไม่มีเนติบัณฑิตยสภาแห่งชาติ แต่มีเนติบัณฑิตยสภาแห่งท้องถิ่น เมื่อได้รับการจดทะเบียนจากเนติบัณฑิตยสภาของท้องถิ่นใดก็สามารถว่าความได้ในศาลทุกศาลทั่วประเทศ ยกเว้นศาลเดียวเรียกว่า *The Court of Cassation*

ประเทศญี่ปุ่น

นักกฎหมายในประเทศญี่ปุ่นแบ่งออกเป็น 3 ประเภท¹³ คือ ผู้พิพากษา อัยการ และทนายความ นักกฎหมายทุกประเภทจะต้องได้รับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย จะต้องสอบผ่านเป็นเนติบัณฑิตแล้วจะต้องเข้าสถาบันศึกษากฎหมาย (Legal Training and Research Institute) อีกเป็นเวลา 2 ปี จึงสามารถประกอบวิชาชีพเป็นผู้พิพากษา อัยการ หรือทนายความได้ จำนวนนักกฎหมายในประเทศญี่ปุ่นมีน้อยมาก ทั้ง ๆ ที่ประชาชนของญี่ปุ่นมีประมาณ 120 ล้านคน แต่มีทนายความประมาณ 20,000 คน สาเหตุที่ประเทศญี่ปุ่นมีนักกฎหมายจำนวนน้อย คือ

1. คนญี่ปุ่นไม่ค่อยพิพากกันในแง่กฎหมาย เมื่อมีข้อขัดแย้งกันคนญี่ปุ่นจะพูดตกลงกันได้ ทั้งนี้เป็นลักษณะสังคมของญี่ปุ่น กล่าวคือคนญี่ปุ่นมีปรัชญาว่า ตนเป็นหน่วยหนึ่งในสังคม เพื่อให้สังคมอยู่ได้อย่างสงบสุขคนญี่ปุ่นแต่ละคนต้องพยายามไม่ทำให้ตนเองเป็นปัญหาของสังคม เปรียบคนญี่ปุ่นเหมือนกับดอกซากุระ ดอกซากุระหนึ่งดอกเล็กและไม่สวยเลย แต่เวลาดอกซากุระบาน

13. Terrill, *World Criminal Justice System A Survey*, p. 262-266.

จะบานทั้งต้นโดยไม่มีใบแซมเลย จึงดูสวยงาม คนญี่ปุ่นถือว่าตัวเองเพียงลำพังไม่มีความหมาย ทำอะไรไม่ได้ต้องรวมกันเป็นหมู่เป็นเหล่าจึงจะทำอะไรสำเร็จ

2. การสอบเนติบัณฑิตของญี่ปุ่นยากมาก สอบได้ประมาณ 5% ของผู้เข้าสอบทั้งหมด เท่านั้น ดังนั้น กฎหมายบังคับว่านักกฎหมายทุกคนต้องสอบได้เป็นเนติบัณฑิตและผ่านการอบรมจากสถาบันศึกษากฎหมายแล้ว หลังจากสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย บัณฑิตจะต้องเตรียมตัวสอบเนติบัณฑิต ปกติใช้เวลาเฉลี่ยประมาณ 5 ปีจึงสอบได้

3. จำนวนที่นั่งในสถาบันศึกษากฎหมายมีจำกัด ทำให้เนติบัณฑิตต้องแข่งงัดกับการสอบจำนวนผู้ที่สอบผ่านและจำนวนผู้ที่ผ่านการอบรมจากสถาบันศึกษากฎหมายจึงมีจำนวนน้อยไปด้วย

4. บริษัทญี่ปุ่นทั้งหลายไม่ค่อยจ้างที่ปรึกษากฎหมายเพราะมีบัณฑิตสำเร็จกฎหมายเข้ามาเป็นลูกจ้างทำงานด้านนี้อยู่แล้ว ถ้ามีคดีบริษัทก็ส่งให้ทนายความอิสระเลยไม่ต้องปรึกษาอีก

ผู้พิพากษาของญี่ปุ่นจะต้องเข้าไปฝึกอบรมในสถาบันศึกษากฎหมายเสียก่อน เมื่อเริ่มเข้าไปศึกษาถ้าแสดงความจำเป็นว่าต้องการเป็นผู้พิพากษาสถาบันจะจัดโครงการฝึกอบรมเพื่อให้บุคลากรนั้นเตรียมตัวเป็นผู้พิพากษา คือให้หัดเขียนความเห็นและคำวินิจฉัย เมื่อจบการอบรมจากสถาบันแล้วได้รับบรรจุเป็นผู้ช่วยผู้พิพากษา จะต้องทำงานเป็นผู้ช่วยผู้พิพากษาอยู่ถึง 10 ปี ระหว่าง 10 ปีนี้ในระยะ 5 ปีแรกทำงานดำเนินกระบวนการพิจารณาวินิจฉัยคำตัดสินคดีได้โดยจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้พิพากษา จะต้องได้รับการตรวจสอบและขอคำแนะนำจากผู้พิพากษาทั้งสิ้น ระยะ 5 ปีหลังจึงจะดำเนินกระบวนการพิจารณาเองและวินิจฉัยตัดสินเองได้ เฉพาะในคดีเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนในคดีใหญ่ยังคงต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้พิพากษา ประธานศาลสูงสุดของญี่ปุ่น (Chief Justice of the Supreme Court) ได้รับการแต่งตั้งจากพระจักรพรรดิ โดยคำแนะนำของคณะรัฐมนตรี ส่วนผู้พิพากษาคณะอื่นในศาลสูงสุด (Justices of the Supreme Court) คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากนักกฎหมายหลาย ๆ สาขา มีคุณสมบัติ อายุ 40 ปีขึ้นไป เมื่อได้รับแต่งตั้งแล้วจะดำรงตำแหน่งไปเรื่อย ไม่มีการเลื่อนขั้นเงินเดือน ดำรงตำแหน่งไปจนกว่าจะเกษียณอายุ 70 ปี ส่วนใหญ่ผู้พิพากษาที่จะรับแต่งตั้งเป็นผู้พิพากษาศาลสูงสุดมีอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไปทั้งสิ้น เพื่อเป็นหลักประกันว่าคำวินิจฉัยของศาลสูงสุดได้รับการวิเคราะห์พิจารณาอย่างถี่ถ้วนขวาง เพราะฉะนั้นผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้พิพากษาศาลสูงสุด มิได้มีแต่เฉพาะผู้ที่เคยเป็นผู้พิพากษาอย่างเดียวจะมาจากนักกฎหมายหลายประเภท คือ มาจากผู้พิพากษาจำนวน 10 คน โดยแต่งตั้งจากประธานศาลอุทธรณ์ หรือประธานศาลชั้นต้น (ศาลอุทธรณ์มี 8 ศาล ศาลชั้นต้นมีประมาณ 50 ศาล) ซึ่งมีประสบการณ์ทำงานไม่ต่ำกว่า 10 ปี ส่วนที่เหลืออีกจำนวน 5 คนได้รับ

การแต่งตั้งจากผู้พิพากษาศาล Summary Court อัยการ ทนายความหรือศาสตราจารย์สอนกฎหมาย ในมหาวิทยาลัยซึ่งมีประสบการณ์ทำงานไม่ต่ำกว่า 20 ปี สำหรับตำแหน่งผู้พิพากษาอื่นที่ไม่ใช่ ผู้พิพากษาศาลสูงสุดได้รับแต่งตั้งโดยศาลสูงสุดเสนอชื่อต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อแต่งตั้ง เมื่อแต่งตั้งแล้ว สามารถดำรงตำแหน่งจนกว่าจะเกษียณอายุ 65 ปี ผู้พิพากษาอาจถูกพิจารณาให้ออกได้ใน 2 กรณีคือ หมดสมรรถภาพในการทำงานและถูก Impeachment โดยรัฐสภา

อัยการญี่ปุ่นมีลักษณะแตกต่างจากอัยการประเทศอื่น คือมีลักษณะคล้ายผู้พิพากษา การศึกษาและคุณสมบัติเหมือนกัน อัยการญี่ปุ่นมีบทบาทในการวินิจฉัยว่าคดีใด ควรฟ้องไม่ฟ้องและ บางคดีอาจจะชลอการฟ้องก็ได้ ซึ่งเป็นอำนาจพิเศษเฉพาะของอัยการญี่ปุ่น อำนาจนี้มีได้เกิดขึ้น เพราะมีกฎหมายบัญญัติเพียงอย่างเดียวแต่เกิดจากรวมชนของคนที่ญี่ปุ่นตั้งที่กล่าวแล้วว่า คนญี่ปุ่นคำนึงถึงส่วนรวมเป็นใหญ่ เมื่อบุคคลกระทำความผิดถ้ายอมรับผิดต่อส่วนรวมยอมขอโทษต่อ ส่วนรวม ส่วนรวมสามารถให้อภัยไม่ถือโทษโดยชลอการฟ้องได้แม้มีพยานหลักฐานพิสูจน์ ชัดว่าบุคคลนั้นได้กระทำความผิด ผู้บังคับบัญชาสูงสุดของอัยการเรียกว่า The Prosecutor General มีสถานะเป็นรัฐมนตรีคนหนึ่งในรัฐบาล ได้รับการแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรี อัยการญี่ปุ่นนอกจากมี อำนาจเกี่ยวกับการสั่งฟ้องและการว่าความแล้วยังมีอำนาจออกหมายจับ ควบคุมผู้ต้องหา และ สอบสวนคดีอีกด้วย เมื่อมีเหตุการณ์ความผิดเกิดขึ้นตำรวจเพียงแต่ไปควบคุมสถานที่เกิดเหตุไม่ให้คน อื่นเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพยานหลักฐาน อัยการเป็นผู้เข้าไปตรวจที่เกิดเหตุและเก็บรวบรวมพยาน หลักฐานต่าง ๆ เนื่องจากอัยการมีอำนาจตามกฎหมายจึงได้ประกันความเป็นอิสระไว้ โดยอัยการจะ ถูกพิจารณาให้ออกหรือไล่ออกใน 2 กรณีเช่นเดียวกับผู้พิพากษา คือ หมดสมรรถภาพในการทำงาน และถูกพิจารณาความผิดทางวินัยซึ่งผู้มีอำนาจพิจารณาได้แก่ คณะกรรมการเฉพาะกิจขึ้นตรงต่อ นายกรัฐมนตรี ประกอบด้วยกรรมการ 11 คน เป็นสมาชิกรัฐสภา 6 คน และเป็นบุคคลต่าง ๆ อาทิพิอีก 5 คน อัยการเกษียณอายุ 63 ปี ส่วน Prosecutor General เกษียณอายุ 65 ปี

ทนายความของญี่ปุ่น เมื่อจบการฝึกอบรมจากสถาบันศึกษากฎหมายแล้วต้องจดทะเบียน ต่อเนติบัณฑิตยสภาแห่งชาติ และจดทะเบียนเนติบัณฑิตยสภาของจังหวัด ณ จังหวัดใดจังหวัดหนึ่ง ทนายความส่วนมากประกอบวิชาชีพตั้งสำนักงานของตน ไม่ค่อยรวมกันเป็นสำนักงานใหญ่ เนื่องจากทนายความมีจำนวนน้อย

สหภาพโซเวียต

สหภาพโซเวียตมีนักกฎหมาย 3 ประเภท¹⁴ คือ ผู้พิพากษา อัยการ และทนายความ แต่ใน

¹⁴ Terrill, World Criminal Justice System A Survey, p. 323-328.

ระบบกฎหมาย Socialist ถือว่าทั้งผู้พิพากษา อัยการ และทนายความต้องปฏิบัติหน้าที่ให้แก่รัฐ แม้แต่เนติบัณฑิตยสภา ก็ถูกควบคุมโดยกระทรวงยุติธรรม อย่างไรก็ตามเนติบัณฑิตยสภามีบทบาทต่อการชี้นำมติของมหาชน เพราะสามารถให้คำแนะนำแก่พรรคคอมมิวนิสต์ได้ ในข้อเท็จจริง พรรคคอมมิวนิสต์ส่งสมาชิกมาเป็นสมาชิกของเนติบัณฑิตยสภา จึงทำให้เนติบัณฑิตยสภากลายเป็นผู้มีบทบาทไปด้วย ระบบการปกครองของคอมมิวนิสต์ถือเอาประชาชนและชุมชนเป็นใหญ่ เพราะฉะนั้นนักกฎหมายจึงมิใช่ผู้เดียวที่มีสิทธิในการใช้กฎหมาย ประชาชนทั่วไปอาจจะเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ทางด้านกฎหมายด้วย รวมทั้งเป็นผู้พิพากษา เป็นอัยการ และเป็นทนายความได้

ผู้พิพากษาในสหภาพโซเวียต มีลักษณะ 3 ประการ คือ มาจากการเลือกตั้ง ต้องทำงานร่วมกับผู้พิพากษาสมทบ และมีความเป็นอิสระภายใต้กฎหมาย

1. มาจากการเลือกตั้ง รัฐธรรมนูญแห่งสหภาพโซเวียตกำหนดให้ผู้พิพากษามาจากการเลือกตั้ง ผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้แก่ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ผู้ที่มีสิทธิได้รับเลือกตั้งเป็นผู้พิพากษาได้แก่ประชาชนที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไป ไม่ว่าเขาจะมีความรู้ทางด้านกฎหมายหรือไม่ก็ตาม ซึ่งหลังจากได้รับการเลือกตั้งแล้ว ถ้าคนใดไม่มีความรู้ทางด้านกฎหมายจะได้รับการอบรมพื้นความรู้ทางกฎหมายอีกครั้งหนึ่ง สถิติในปี ค.ศ. 1976 95% ของผู้พิพากษาศาลประชาชนมีความรู้ระดับปริญญา โดยใน ค.ศ. 1960 มีเพียง 71% เท่านั้น หมายความว่าคนที่มีความรู้ระดับปริญญาได้รับเลือกเป็นผู้พิพากษาเพิ่มมากขึ้นทุกปี เมื่อได้รับการเลือกตั้งแล้วจะอยู่ในตำแหน่งคราวละ 5 ปี ซึ่งต่อมาเพิ่มเป็น 10 ปี หลังจากนั้นต้องมีการเลือกตั้งกันใหม่ ประมาณ 45% จะได้รับเลือกตั้งเป็นครั้งที่ 2

2. ผู้พิพากษาต้องทำงานกับผู้พิพากษาสมทบ ในกระบวนการพิจารณาคดี ผู้พิพากษาจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้พิพากษาสมทบซึ่งเป็นประชาชนธรรมดา หรือได้รับความช่วยเหลือจากผู้พิพากษาคนอื่น จะตัดสินคดีเพียงคนเดียวไม่ได้

3. ผู้พิพากษาเป็นอิสระภายใต้กฎหมาย ซึ่งในสภาพของสังคมนิยมคำว่า อิสระภายใต้กฎหมาย หมายถึง ความเป็นอิสระที่ต้องมีการควบคุมเพื่อเป็นหลักประกันความยุติธรรมได้ การแต่งตั้งผู้พิพากษาให้อยู่ในตำแหน่งได้เรื่อยไปนี้ สังคมนิยมเห็นว่าเป็นหนทางทำให้ผู้พิพากษาใช้ดุลพินิจอย่างไม่ถูกต้องลำเอียง เนื่องจากจะกลายเป็นสมาชิกของชนชั้นอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งอาจจะปกป้องผลประโยชน์ของชนชั้นนั้น เพราะฉะนั้นหนทางที่สังคมนิยมสร้างเพื่อเป็นหลักประกันความยุติธรรม คือผู้พิพากษาต้องมารับผิดชอบให้ประชาชนเลือกตั้งทุก 5 ปี หรือ 10 ปี และต้องมีประชาชนเข้าไปร่วมมือในกระบวนการพิจารณาด้วย

อัยการของสหภาพโซเวียต อธิบดีกรมอัยการได้รับแต่งตั้งจาก The Supreme Soviet of the U.S.S.R. อธิบดีกรมอัยการเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งอัยการคนอื่น ๆ ต่อไป โดยอธิบดีกรมอัยการรับผิดชอบทางการเมืองต่อ The Supreme Soviet อัยการจะต้องได้รับการพิจารณาแต่งตั้งใหม่ทุก 5 ปี แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าอัยการทุกคนได้รับการแต่งตั้งใหม่ทุกครั้ง

ทนายความของสหภาพโซเวียตนี้ไม่ปรากฏว่ามีข้อบังคับว่าจะต้องได้รับการฝึกฝนอบรม มาทางกฎหมาย ในปี ค.ศ. 1922 บรรดาทนายความทั้งหลายรวบรวมตั้งเป็นเนติบัณฑิตยสภา ขึ้น เป็นองค์กรอิสระแต่เป็นอิสรภาพแบบสังคมนิยม คือ รัฐออกกฎหมายควบคุมทั้งทางด้าน กิจกรรมและตัวสมาชิกของเนติบัณฑิตยสภา ในกระบวนการพิจารณาคดีมีบทบาทของทนายความน้อยมาก ตัวความไม่มีอิสระในการเลือกทนายความเพราะว่าทนายความมีจำนวนน้อย นอกจากนั้น เมื่อตัวความขอแต่งตั้งทนายความแล้ว พนักงานสอบสวนอาจจะยื่นคำร้องคัดค้านขอไม่ให้ตั้งก็ได้ ทนายความของสหภาพโซเวียตไม่มีหน้าที่สอบพยานหลักฐานของตัวความเพราะหน้าที่เหล่านี้เป็น หน้าที่ของอัยการเท่านั้น ถ้าทนายความต้องการสอบถามพยานหลักฐานขึ้นไต่ต้องไปขอร้องให้ อัยการดำเนินการแทน แม้ว่าใน ค.ศ. 1970 มีการแก้ไขกฎหมายอนุญาตให้ทนายความเข้าไปในห้อง สอบสวนได้ แต่ต้องได้รับอนุญาตจากอัยการเสียก่อน ผลในทางปฏิบัติก็คือ อัยการมักจะ ไม่ อนุญาต ทำให้ทนายความไม่สามารถมีบทบาทเพิ่มขึ้น ต่อมา ค.ศ. 1989 ได้จัดตั้งสหภาพ นักกฎหมายขึ้นเพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมวิชาชีพ แต่ยังไม่ได้รับอำนาจด้านควบคุมผู้ประกอบการวิชาชีพ

ความหมายของวิชาชีพ

ทางหลักภาษา "วิชาชีพ" มาจากคำว่า "วิชา" กับ "อาชีพ" หมายถึง อาชีพที่ต้องใช้ วิชาความรู้ ถ้าไม่มีความรู้พิเศษจะปฏิบัติอาชีพนี้ไม่ได้ ความรู้นี้ได้มาจากการศึกษาอบรมโดยเฉพาะ อันที่จริงอาชีพทุกอาชีพต้องอาศัยความรู้ทั้งนั้น แต่วิธีการได้ความรู้มานั้นอาจไม่เหมือนกัน เช่น ได้มาจากการพรบพรุษ ได้มาจากการอบรมจากสถานศึกษา เป็นต้น การอบรมพิเศษนั้นจะต้อง เน้นการอบรมทางความคิด ตัวอย่างของวิชาชีพ ได้แก่ วิชาชีพกฎหมาย แพทย์ บัญชี เป็นต้น ทั้ง 3 อย่างนี้มีการอบรมทางความคิดเป็นพิเศษ มิใช่อบรมความรู้ในการทำงานอย่างเดียว แต่จะ ต้องอบรมปลูกฝังอุดมคติในวิชาชีพนั้นด้วย ในกรณีนักวิทยาศาสตร์เหล่านี้จัดให้เป็นผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งแตกต่างจากวิชาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการปลูกฝังคุณธรรม

สำหรับภาษาอังกฤษ คำว่า 'Profession' มาจากคำว่า 'Profess' ซึ่งแปลว่า สาบาน หมายความว่าผู้ประกอบการวิชาชีพจะต้องสาบานตนว่าจะรับใช้ประชาชน คำที่ใช้ในภาษาอังกฤษ จึงสื่อความหมายให้เห็นลักษณะของวิชาชีพยิ่งกว่าคำที่ใช้ในภาษาไทย เพราะทำให้เห็นภาพ ชัดว่าเป็นอาชีพที่มีคุณธรรมประจำอยู่ ได้แก่ การอุทิศตนเพื่อสาธารณะ

วิชาชีพต้องมีคุณธรรมประจำ ตัวอย่างเช่น วิชาชีพทางการแพทย์มีคุณธรรมประจำ วิชาชีพคือความเมตตา วิชาชีพกฎหมายมีคุณธรรมประจำวิชาชีพคือความยุติธรรม ตรงนี้ทำให้ การอบรมอย่างที่เป็นวิชาชีพแตกต่างจากการอบรมอย่างอื่น เพราะฉะนั้นนักเคมี นักวิทยาศาสตร์ นักชีววิทยา มีการอบรมความรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชีพของตน แต่ไม่ได้บอกว่าจะต้องมีความ เมตตา มีความยุติธรรม เพราะฉะนั้นอาชีพนักวิทยาศาสตร์แม้จะต้องมีความรู้มากมาย เรียกว่า ผู้เชี่ยวชาญ จึงไม่ใช่วิชาชีพ

ลักษณะของวิชาชีพอีกประการหนึ่ง ซึ่งสำคัญมากและเป็นเงื่อนไขที่จะอธิบายคุณลักษณะอื่นของวิชาชีพ คือวิชาชีพนั้นจะต้องมีการผูกขาด คนอื่นจะมากกระทำไม่ได้ จำกัดเฉพาะบุคคลบางคนเท่านั้นที่จะมาประกอบวิชาชีพได้ สาเหตุแห่งการผูกขาด เนื่องมาจากวิชาชีพต้องมีการอบรมความคิดเป็นพิเศษ ผู้ที่ไม่ได้อบรมวิชาชีพแบบนี้จะเข้ามาประกอบวิชาชีพไม่ได้ และวิชาชีพเป็นอาชีพที่มีความสำคัญต่อความอยู่รอดของสังคม เช่น แพทย์มีความสำคัญต่อความอยู่รอดของสังคมด้านสุขภาพอนามัย กฎหมายมีความสำคัญต่อความอยู่รอดของสังคมด้านดูแลความสงบเรียบร้อยและให้ความเป็นธรรม ผู้ที่จะเข้าทำอาชีพที่มีความสำคัญต่อสังคมจำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติเป็นพิเศษที่ได้รับการคัดเลือกแล้ว คนอื่นจะกระทำไม่ได้ โดยลักษณะประการนี้ทำให้วิชาชีพต้องผูกขาดไม่ให้คนอื่นทำ ถ้าคนอื่นเข้ามาทำอาจเป็นสาเหตุให้สังคมเดือดร้อน เช่น หมอที่เข้ามารักษาโรคอย่างแพทย์ คนไข้อาจตายได้ นักกฎหมายก็เช่นเดียวกัน ลูกความถูกฟ้องร้องว่ากระทำผิด พวกทนายหรือดีนโรคดีนศาลไม่มีความรู้ข้อกฎหมายไม่สามารถยกข้อกฎหมายขึ้นสู้คดีได้

องค์ประกอบของวิชาชีพนักกฎหมาย

วิชาชีพนักกฎหมายมีลักษณะดังต่อไปนี้¹⁵

1. องค์การวิชาชีพ
2. การศึกษาอบรมเป็นพิเศษ
3. เจตนารมณ์รับใช้ประชาชน
4. เจ้าหน้าที่ของศาล

องค์การวิชาชีพ

วิชาชีพมีลักษณะผูกขาดอาชีพไม่ให้คนอื่นเข้ามาทำ แต่ขณะเดียวกันก็เป็นอาชีพที่มีความสำคัญและความจำเป็นต่อความสงบสุขและความอยู่รอดของสังคม การที่บุคคลกลุ่มหนึ่งเข้ามาผูกขาดภาระหน้าที่อันสำคัญต่อสังคมจึงจำเป็นต้องมีการควบคุมดูแลให้คนกลุ่มนี้ปฏิบัติหน้าที่อย่างมีคุณภาพ และมุ่งรับใช้ประโยชน์ของสังคม การผูกขาดทำให้ตลาดอาชีพไม่มีการแข่งขันจึงอาศัยกลไกการแข่งขันทางธุรกิจมาควบคุมวิชาชีพไม่ได้ คนกลุ่มน้อยสามารถกำหนดอัตราค่าจ้างได้เอง แต่ถ้าปล่อยให้ค่าจ้างสูงเกินไปประชาชนย่อมเดือดร้อน เพราะไม่สามารถสู้ราคาจึงไม่ได้รับบริการจากวิชาชีพนั้น ๆ ทำให้เกิดความจำเป็นต้องควบคุมผู้ประกอบการวิชาชีพไม่ให้เอาประโยชน์

¹⁵ จิตติ ดิงคภักดิ์, หลักวิชาชีพนักกฎหมาย, หน้า 23-29

ส่วนตนมากเกินไป ให้มุ่งประโยชน์ของสังคม หน่วยงานที่เข้ามาควบคุม ได้แก่ องค์การวิชาชีพ คือผู้ประกอบวิชาชีพเข้ามาควบคุมกันเอง องค์การวิชาชีพส่วนมากมีลักษณะเป็นอิสระไม่ขึ้นกับรัฐบาล เพราะว่าเป็นอิสระเป็นเงื่อนไขสำคัญของการปฏิบัติหน้าที่ เช่น วิชาชีพนักกฎหมาย มีทนายความเป็นเอกชนที่เข้าไปตรวจสอบการปฏิบัติการทำงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐเกี่ยวกับคดี ทนายความจะทำหน้าที่อย่างเป็นผล ต้องมีความเป็นอิสระไม่ตกอยู่ภายใต้กำกับของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

หน้าที่ขององค์การวิชาชีพแบ่งออกเป็น 2 ประการ คือ ควบคุมผู้ประกอบวิชาชีพและการส่งเสริมวิชาชีพ

1. หน้าที่ควบคุมผู้ประกอบวิชาชีพ ได้แก่

1.1 ควบคุมคุณภาพของผู้ประกอบวิชาชีพ วิชาชีพมีความสำคัญต่อสังคม ความรู้ความสามารถของผู้ประกอบวิชาชีพ จึงเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพไม่ทำความเสียหายแก่ประชาชน เช่น ถ้าแพทย์วินิจฉัยโรคไม่ได้ ให้ยาไม่ถูก คนไข้อาจตายได้ ถ้าทนายความไม่รู้กฎหมาย ไม่ยื่นฟ้องภายในกำหนดคดีอาจขาดอายุความ ทำให้ถูกความเสียหาย เพราะฉะนั้น องค์การวิชาชีพจึงต้องควบคุมให้ผู้ประกอบวิชาชีพมีมาตรฐานสูงในระดับหนึ่ง องค์การวิชาชีพจึงจัดทดสอบมาตรฐานความรู้อยู่เสมอ ดังนั้นแนตชันนัลบาริสเตอร์สกายของทุกประเทศจึงทดสอบความรู้ของผู้ที่จะเข้าประกอบวิชาชีพก่อนออกใบอนุญาตให้

1.2 ควบคุมวินัยและมารยาทของผู้ประกอบวิชาชีพ ให้ผู้ประกอบวิชาชีพอยู่ในกรอบของวินัยและมารยาทตามที่กำหนด เช่น ทนายความมีมารยาทข้อหนึ่งว่าเมื่อรับเงินค่าธรรมเนียมศาล จากคู่ความมาแล้ว ต้องใช้เงินนั้นไปในการยื่นฟ้องคดีต่อศาลให้เขา ไม่ใช่เอาเงินนั้นไปหมกมุ่นใช้ส่วนตัวก่อน หรือเมื่อถูกความชนะคดีทนายความรับเงินจากผู้แพ้คดีแทนลูกความก็ต้องนำมามอบให้ลูกความของตน

1.3 ควบคุมหวงกันไม่ให้คนอื่นเข้ามาแย่งทำอาชีพ อาชีพนี้ต้องผูกขาด องค์การวิชาชีพจึงมีหน้าที่ดูแลไม่ให้คนอื่นเข้ามาทำ องค์การวิชาชีพแพทย์จะต้องดูแลไม่ให้พยาบาลหรือหมอดีทำงานอย่างแพทย์ องค์การวิชาชีพนักกฎหมายก็มีหน้าที่ดูแลไม่ให้คนอื่นเข้ามาทำอาชีพอย่างนักกฎหมาย เช่น การรับทวงหนี้แทนเจ้าหนี้เป็นหน้าที่ของทนายความที่จะออกหนังสือบอกกล่าวทวงหนี้ การให้คำปรึกษากฎหมายก็ต้องเป็นหน้าที่ของทนายความ ผู้อื่นประกาศให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการทำสัญญา การดำเนินคดี การทวงหนี้ล้วนเป็นการแย่งวิชาชีพทั้งนั้น ซึ่งองค์การวิชาชีพต้องดูแลไม่ให้คนอื่นทำ เพราะผู้ประกอบวิชาชีพได้นั้นต้องมีมาตรฐานความรู้ความสามารถและคุณธรรมอยู่ระดับหนึ่ง คนเหล่านั้นยังไม่ได้รับการรับรองว่ามีความรู้ความสามารถและคุณธรรมสูงถึงมาตรฐาน

ถ้าปล่อยให้ทำอาชีพอาจเกิดอันตรายแก่ประชาชนที่มาขอใช้บริการได้

2. หน้าที่ส่งเสริมวิชาชีพ

2.1 ส่งเสริมความรู้ของผู้ประกอบวิชาชีพให้มีความรู้ความสามารถทันกับวิทยาการใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น องค์กรวิชาชีพทุกแห่งจะจัดการเผยแพร่อบรมความรู้ทางกฎหมายแก่ผู้ประกอบวิชาชีพอยู่เสมอ นอกจากจะอบรมให้ได้มาตรฐานแล้วจึงต้องอบรมให้ทราบเรื่องราวใหม่ ๆ ด้วย เช่น ในขณะนี้มหาวิทยาลัยใหม่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ก็ต้องจัดการให้ความรู้แก่ผู้ประกอบวิชาชีพด้านกฎหมายคอมพิวเตอร์ การค้าระหว่างประเทศกำลังมีปัญหาเรื่องการกีดกันสินค้าโดยตั้งเงื่อนไขการนำเข้าหรือตั้งกำแพงภาษี ต้องพยายามส่งเสริมให้ทนายความในประเทศมีความรู้เพื่อที่จะแนะนำลูกค้าความของตนได้

2.2 ส่งเสริมการรักษาผลประโยชน์ของวิชาชีพ คอยดูแลให้ผู้ประกอบวิชาชีพได้รับผลประโยชน์ ไม่ใช่ได้รับค่าตอบแทนต่ำจนเกินไปจนกระทั่งไม่สามารถดำรงชีวิตตามสมควรอยู่ได้ ค่าตอบแทนเกิดจากผู้ประกอบวิชาชีพกำหนดกันเอง องค์กรวิชาชีพต้องเข้ามาดูแลไม่ให้มีการตัดราคากัน

2.3 ส่งเสริมสถานภาพของผู้ประกอบวิชาชีพให้มีสถานภาพที่ดีของสังคมสถานภาพในที่นี้ไม่ได้หมายถึงสภาพความเป็นอยู่หรือจำนวนค่าตอบแทนที่ได้รับ แต่หมายถึงทัศนคติของผู้อื่นที่มีต่อผู้ประกอบวิชาชีพด้วย เช่น สมัยก่อนคนไทยมองทนายความว่าเป็นเจ้าถ้อยหมอความตีลงตีศาลหมายความว่า ผู้ประกอบวิชาชีพทนายความเป็นพวกชอบต่อล้อต่อเถียง เจ้าเล่ห์เจ้ากล องค์กรวิชาชีพหนักกฎหมายต้องแก้ไขทัศนคติเหล่านั้นให้ประชาชนเห็นว่าผู้ประกอบวิชาชีพเป็นบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคม คอยช่วยเหลือสังคมสมควรได้รับการยกย่องเชิดชู

การศึกษาอบรมเป็นพิเศษ

จากเหตุผลเดียวกันคือ วิชาชีพมีลักษณะผูกขาดคนอื่นเข้ามาประกอบไม่ได้ แต่เป็นอาชีพที่มีความสำคัญต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม จึงต้องมีการอบรมกันอย่างพิเศษคือ อบรมความรู้ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่และอบรมปลูกฝังอุดมคติในการประกอบวิชาชีพว่าวิชาชีพของตานั้นทำเพื่อสังคม วิชาชีพของตานั้นจำเป็นต่อสังคม ผู้ประกอบวิชาชีพต้องเสียสละเพื่อสังคม การศึกษาอบรมทางความคิดของวิชาชีพกฎหมายจะมุ่งปลูกฝังอุดมคติใน 2 ประเด็น คือ

1. ปลูกฝังให้ผู้ประกอบวิชาชีพมีความสำนึกว่าตนจะต้องเป็นผู้ให้ความยุติธรรมแก่ประชาชนไม่ว่าจะประกอบวิชาชีพในสาขาใด ผู้พิพากษาก็ต้องตัดสินอย่างยุติธรรม อัยการก็จะสั่งฟ้องอย่างยุติธรรม ทนายความก็จะต้องว่าต่างคดีแทนประชาชนอย่างยุติธรรมมิใช่ว่าต่างแก้ต่างเพื่อประโยชน์ของลูกค้าเท่านั้น ถ้าลูกค้ากระทำผิดควรหาทางช่วยเหลือในแง่กฎหมายว่ามีเหตุ

ที่จะได้รับการยกเว้นความผิด หรือเหตุที่จะได้รับการยกเว้นโทษอย่างไร มิใช่บิดเบือนข้อเท็จจริง ให้กลายเป็นถูกกฎหมาย

2. ปลุกฝังให้ผู้ประกอบวิชาชีพคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นใหญ่ มิใช่คำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ของส่วนตนหรือของหมู่คณะ ให้คิดว่าตนเองเป็นคนของประชาชน ไม่ใช่เป็นคนของวงการวิชาชีพ เช่น ถ้าทนายความคนอื่นไปมีคดีพิพาทกับประชาชน เราในฐานะทนายความต้องช่วยเหลือประชาชน ไม่ใช่ว่าถ้าประชาชนพิพาทกับทนายความแล้วจะไม่มีทนายความอื่นให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนเลย

เจตนารมณ์รับใช้ประชาชน

วิชาชีพมีการผูกขาดและในขณะเดียวกันจำเป็นต้องการอุปถัมภ์ของสังคมและความสงบสุขของประชาชน ผู้ประกอบวิชาชีพทุกคนจึงต้องคำนึงตลอดเวลาว่าตนเองนั้นประกอบวิชาชีพเพื่อรับใช้ประชาชนยิ่งกว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์ส่วนตัว มุ่งไปที่การบริการประชาชนเป็นหลักส่วนค่าตอบแทนที่จะได้รับจากการใช้สติปัญญาและแรงงานของตนถือว่าเป็นผลพลอยได้ ในสมัยโบราณทนายความของประเทศอังกฤษเรียกร้องค่าว่าความจากลูกความไม่ได้ ลูกความจะให้ค่าว่าความโดยใส่ไว้ในหมวกข้างหลังเสื้อครุยของทนายความ ทนายความจะไม่มีทางเห็นว่าลูกความให้ค่าจ้างว่าความเท่าไร ต่อมามีการพัฒนาให้แบ่งวิชาชีพนักกฎหมายออกเป็น 2 สาขา คือ Solicitor และ Barrister ทนายความที่เป็น Barrister ก็ยังไม่เรียกค่าว่าความอยู่เช่นเดิม แต่ Solicitor เป็นผู้รับปรึกษาคดีและกำหนดค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นรวมทั้งค่าจ้างของ Barrister ด้วย การรับใช้ประชาชนถือว่าเป็นวัตถุประสงค์ของวิชาชีพจะสังเกตได้ว่าทุกวิชาชีพช่วยเหลือประชาชน เช่น วิชาชีพนักกฎหมายมีกิจกรรมให้ความช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมายซึ่งมิได้ทำกันเฉพาะหมู่พนักงานเท่านั้น แม้แต่นักศึกษากฎหมายก็เริ่มประกอบกิจกรรมช่วยเหลือประชาชนกันแล้ว ในระดับผู้ประกอบวิชาชีพก็จะมี การช่วยเหลือประชาชนในทางด้านกฎหมาย เช่น ถ้าประชาชนมาขอคำปรึกษาเป็นประชาชนที่ยากจนไม่สามารถจ้างทนายความได้ ก็จะให้ทนายความช่วยเหลือโดยไม่คิดค่าตอบแทน

เป็นเจ้าของที่ของศาล

ข้อนี้เป็นองค์ประกอบเฉพาะของวิชาชีพกฎหมาย เนื่องจากการประกอบวิชาชีพนี้ งานหลักต้องไปทำงานร่วมกันอยู่ที่ศาล จึงถือว่าทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของศาล ปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันเพื่อรับใช้ประชาชนในด้านความยุติธรรม ซึ่งต่างจากวิชาชีพอื่น เช่น ถ้าแพทย์เอกชนที่เปิดคลินิกส่วนตัวก็ไม่ถือว่าเป็นเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล แต่ทนายความนั้นถึงแม้ว่าจะประกอบวิชาชีพของ

ตนเองก็ต้องมาทำงานที่ศาล เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการยุติธรรม ในห้องพิจารณาคดีต้องมี ผู้พิพากษา อัยการ และทนายความเข้าร่วมเพื่อค้นหาความจริงแห่งคดี เพื่อวินิจฉัยถูกต้องว่าความ ยุติธรรมควรจะเป็นอย่างไรในคดีนั้น เมื่อผู้พิพากษา อัยการ และทนายความต่างคำนึงว่าตนเป็น เจ้าของหน้าที่ของศาลต้องทำงานร่วมกัน การทำงานในศาลก็จะกลมเกลียวไม่ขัดแย้งกัน ผู้พิพากษา จะไม่มีอารมณ์เกรี้ยวกราดกับอัยการและทนายความ อัยการและทนายความก็จะไม่รู้สึกว่า ผู้พิพากษารู้จู้เรื่องมาก เพราะเห็นว่าต่างเป็นส่วนหนึ่งของมันและกัน แสดงบทบาทเพื่อแสวงหา ความจริง แต่ละคนมีหน้าที่ของตน ถือว่าเป็นกลไกตัวหนึ่งในระบบ เคารพหน้าที่ซึ่งกันและกัน การทำงานในศาลก็ไม่เกิดข้อขัดแย้งระหว่างหน่วยต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรม